

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaiszeci și opt

Dezvăluirea adevărului profetic: A doua bătălie a războaielor prin procură și sigilarea celor 144.000

Jeff Pippenger

2024-03-30

Ne ocupăm acum de a doua bătălie a războaielor prin procură, așa cum este ilustrată în Daniel capitolul unsprezece, versetele unsprezece și doisprezece. A doua bătălie din acele versete identifică războiul din Ucraina, dintre puterea ateistă a Rusiei și națiunea Ucrainei. În versete, Putin este victorios, așa cum a fost și Ptolemeu al IV-lea, dar după victoria sa el se va înălța în propria lui inimă, iar autoexaltarea sa narcisistă va deveni mijlocul Waterloo-ului său. Reprezentarea istorică a acestei istorii curente este folositoare numai pentru aceia care înțeleg ce reprezintă spiritual istoria curentă.

În versetul întâi al capitolului zece, Daniel, care reprezintă poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, este identificat ca înțelegând atât „vedenia”, cât și „lucrul”. Vedenia și lucrul sunt reprezentate în mod repetat împreună, dar distincte una de cealaltă, ca o singură linie de adevăr. Ele sunt râurile Ulai și Hidechel. Ele sunt vedeniile „mareh” și „chazon”. Ele sunt profeția de două mii cinci sute douăzeci de ani, în legătură cu profeția de două mii trei sute de ani. Ele sunt mărturia internă și externă a poporului lui Dumnezeu. Domnul nu repetă lucruri care nu sunt importante. Regula primei mențiuni identifică faptul că primul lucru care ni se spune despre Daniel, în vedenia sa finală, este că el reprezintă poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, care înțelege atât „chazon”, cât și „mareh”. Prin urmare, vedenia și lucrul sunt vitale de văzut, dacă istoria profetică a versetelor unsprezece și doisprezece urmează să fie înțeleasă corect.

Daniel îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa, capitolul unsprezece, care au repetat în chip desăvârșit pilda celor zece fecioare, împlinită în istoria milleriților. Ei, ca și milleriții, au suferit o primă dezamăgire, care, în Apocalipsa capitolul unsprezece, este reprezentată prin faptul că sunt uciși de fiara atee «woke» care se ridică din Adânc, iar apoi zac morți pe ulița cetății celei mari a Egiptului și Sodomei, unde a fost răstignit și Hristos. Moartea lor a produs «bucurie» pentru urmașii balaurului, dar în Daniel a pricinuit jale.

Istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii a fost de asemenea reprezentată prin învierea lui Lazăr, a cărui înviere a fost identificată ca fiind actul de sigilare al lucrării lui Hristos și care, ca simbol al aceluia pe care Hristos îi sigilează, a condus intrarea triumfală în Ierusalim, care a prefigurat mișcarea Strigătului de la Miezul Noptii din istoria millerită și, de asemenea, din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Învierea lui Lazăr a avut loc în timp ce surorile lui, Maria și Marta, erau în doliu, așa cum era și Daniel în timpul celor douăzeci și una de zile din capitolul zece. În capitolul zece, doliul lui Daniel se încheie odată cu coborârea lui Mihail, tocmai personajul a cărui „voce” i-a adus din nou la viață pe Lazăr și pe Moise. Învierea celor doi martori din Apocalipsa capitolul unsprezece este reprezentată prin transformarea lui Daniel de către vedenia cauzatoare a „marah”.

În capitolul zece, Daniel reprezintă sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este de asemenea reprezentată în capitolul unsprezece din Apocalipsa. În capitol, Gabriel afirmă limpede că venise la Daniel pentru a-l face pe Daniel să înțeleagă ce avea să se abată asupra poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Solia cu privire la ceea ce se va abate asupra poporului lui Dumnezeu în ultimele zile este așezată, din punct de vedere profetic, în contextul unei solii care este confirmată prin metodologia de a așeza linie profetică peste linie profetică. În cadrul acelei aplicații, regula primei menționări demonstrează că înțelegerea corectă va fi văzută numai de aceia care văd atât adevărurile interne, cât și pe cele externe din cadrul liniilor care sunt aduse împreună. Aceștia sunt cei care înțeleg „viziunea” și „lucrul”.

Cei o sută patruzeci și patru de mii vor înțelege mesajul profetic, dar îl vor și trăi, căci mesajul și experiența nu pot fi separate. Mesajul este cel care sfințește, fiindcă mesajul este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul. Mesajul Său este confirmat drept Adevărul, deoarece este reprezentat prin principiile aplicării profetice care nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât principiile privitoare la Cine și Ce este El. El este Palmoni, Minunatul Numărător, Numărătorul Tainelor. El este Minunatul Lingvist, începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega. Aceste elemente care țin de Cine este El definesc regulile profetice care stabilesc mesajul profeției și produc experiența profeției.

Înainte ca Ulai și Hiddekel, două mari râuri ale Șinearului, să ajungă la Golful Persic, ele formează o zonă mlăștinoasă în apropierea confluenței lor, numită Shatt al-Arab, dar nu se unesc într-un singur râu. Shatt al-Arab este o deltă fluviatilă formată prin convergența fluviilor Eufrat și Tigru, precum și a câtorva râuri și pâraie mai mici. Totuși, chiar și în regiunea deltei, Eufratul și Tigru își păstrează identitățile distincte și se varsă în Golful Persic ca râuri separate. Mesajele interne și externe ale profeției își păstrează relația distinctă, dar, pe măsură ce ajung la încheierea lor (în zilele de pe urmă), ele produc o deltă cu mai multe râuri și pâraie contribuitoare. Isus ilustrează spiritualul prin natural, iar în zilele de pe urmă efectul fiecărei viziuni formează un ținut inundabil de deltă, deși cele două mari râuri își păstrează rolurile distincte.

Perioada de douăzeci și una de zile de jale corespunde cu timpul în care cei doi martori sunt morți pe uliță, iar acea perioadă de timp începe odată cu prima dezamăgire și cu timpul de întârziere. Acea perioadă de timp are loc în cadrul perioadei mai ample în care este împlinită sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Sigilarea nu a început la vremea sfârșitului, în 1989, ci a început atunci când Hristos, ca al treilea înger, a coborât la 11 septembrie 2001. El Și-a adus poporul la a doua sa vizită la Cades, iar de data aceasta puținii care sunt pregătiți vor intra în țara făgăduită. Experiența poporului lui Dumnezeu de la vremea sfârșitului, în 1989, și până la 11 septembrie 2001, nu i-a sigilat. Sigilarea a început când Hristos a coborât și a făcut să răsună prima notă a celei de-a șaptea trâmbițe a celui de-al treilea vai.

Sunarea celei de-a șaptea trâmbițe este locul unde taina lui Dumnezeu se sfârșește, iar această taină reprezintă sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care are loc în timpul sunării acelei trâmbițe. Trâmbița aceea dă trei sunete, căci este Adevărul. Primul sunet a fost 11 septembrie 2001, al doilea sunet a fost 7 octombrie 2023, iar al treilea dintre cele trei sunete este la legea duminicală care va veni în curând. Aceste trei sunete sunt cei trei pași care există întotdeauna în

adevăr. Cele trei atingeri ale lui Daniel din capitolul zece au legat experiența lui de perioada de istorie care este reprezentată de cele trei sunete ale celei de-a șaptea trâmbițe.

Mesajul profetic care produce efectul transformării după chipul lui Hristos, pe care Daniel îl ilustrează în capitolul zece, este mesajul privitor la ceea ce li se întâmplă poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, însă nu la zilele de pe urmă în sens general. Este mesajul pe care poporul lui Dumnezeu îl înțelege și îl trăiește în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Pe măsură ce Gabriel începe să prezinte istoria profetică reprezentată în capitolul unsprezece, el prezintă linii specifice de profeție. Primele două versete încep cu Cyrus (ca primul Bush), la timpul sfârșitului în 1989, și înaintează până la istoria lui Donald Trump ca al patruzeci și cincilea președinte (al șaselea), iar acolo istoria profetică încetează, până când istoria Națiunilor Unite (Alexandru cel Mare), ca a șaptea împărăție, este abordată în versetele trei și patru. Mesajul despre Donald Trump ca bogatul al șaselea președinte, care îi stârnește pe globaliști, este, așadar, un adevăr care se împlinește în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Prin urmare, acesta este adevărul prezent.

În versetele cinci până la nouă este prezentată istoria papalității, de la așezarea ei pe tron, în 538, până la rana de moarte și timpul sfârșitului, în 1798. Acesta este, desigur, un adevăr esențial și important, căci susține și confirmă versetul patruzeci, însă nu oferă nicio narațiune profetică specifică care să aibă loc în perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Versetul zece, asemenea versetelor cinci până la nouă, confirmă validitatea versetului patruzeci, dar nu abordează istoria profetică ce se împlinește în timpul sigilării. El marchează totuși anul 1989 și, prin urmare, stabilește prin omisiune o perioadă tăcută de la 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu.

Versetele unsprezece până la cincisprezece identifică o istorie care se împlinește în perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acele versete se încadrează în istoria ascunsă dintre versetele doi și trei, și dintre anul 1989 din versetul patruzeci și legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Acele versete sunt într-adevăr adevăr prezent și trebuie recunoscute ca atare dacă vrem să culegem beneficiile intenționate ale înțelegerii versetelor.

Beneficiile avute în vedere sunt duble, căci ele privesc, pe de o parte, înțelegerea istoriei profetice prezentate acolo, iar pe de altă parte, experiența produsă de înțelegerea adevărilor acelui mesaj. Înțelegerea mesajului, o ultimă sporire a cunoștinței, care se împlinește în perioada pecetluirii, este ceea ce îi sfințește pe cei care urmează să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii. Din acest motiv, este important să considerăm versetele din perspectiva internului și a externului.

„Cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase fac în mod absolut parte din timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, căci cele două rugăciuni ale lui Daniel, reprezentate în capitolele doi și nouă, reprezintă o rugăciune dublă pentru a înțelege istoria profetică reprezentată de chipul fiarei și, de asemenea, pentru a primi experiența care este produsă de cei ce împlinesc rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase pentru iertarea păcatelor lor și a păcatelor părinților lor. Rugăciunea exterioară identifică chipul fiarei, iar rugăciunea lăuntrică produce chipul lui Hristos.

Înțelegerea istoriei prezentate în diferitele pasaje din capitolul unsprezece al lui Daniel, care tratează în mod specific istoria ce se împlinesc în timpul pecetlurii, este reprezentată de rugăciunea lui Daniel din capitolul doi. El și cei trei tovarăși ai lui au căutat să înțeleagă mesajul tainic al visului lui Nebucadnețar cu privire la chipul din metale. Când este recunoscută înțelegerea corectă a istoriei profetice reprezentată în visul tănuit al lui Nebucadnețar, acea înțelegere le arată celor ce înțeleg că sunt fără nădejde, dacă nu împlinesc în mod personal experiența pocăinței depline, reprezentată de rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă.

A separa experiența reprezentată de Daniel în capitolul zece de narațiunea profetică a evenimentelor timpului sfârșitului din capitolul unsprezece înseamnă a da greș ca student al profeției. În Daniel capitolul unsprezece, versetele unsprezece și doisprezece, războiul de la hotar, Bătălia de la Rafia și victoria împăratului de la miazăzi reprezintă al doilea dintre cele trei războaie prin interpuși care sunt marcate în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Cheia care aduce în vedere această descoperire a adevărului este folosirea de către Minunatul Lingvist a faptului că împăratul de la miazănoapte se revărsa și trece mai departe, până la cetate (grumazul), în versetul zece. El a oferit alte două versete care tratează revărsarea și trecerea mai departe, și, făcând astfel, El aduce laolaltă narațiunea profetică a evenimentelor și experiența pe care înțelegerea acelor evenimente trebuie să o producă.

Iar fiii lui se vor întărâta și vor aduna o mulțime de oști mari; și unul va veni negreșit, va năvăli și va trece; apoi se va întoarce și se va întărâta până la cetățuia lui. Iar împăratul de la miazăzi se va umple de mânie, va ieși și se va lupta cu el, cu împăratul de la miazănoapte; iar împăratul de la miazănoapte va ridica o mare mulțime, dar mulțimea va fi dată în mâna împăratului de la miazăzi. După ce va lua mulțimea, inima i se va înălța; și va doborî zeci de mii; dar nu va fi întărit prin aceasta. Daniel 11:10-12.

În anul 2014, Putin a început un război în Ucraina, iar pentru a recunoaște acest adevăr așa cum este reprezentat în versetul unsprezece al capitolului unsprezece, un student al profeției trebuie mai întâi să fie în stare să vadă că versetul zece reprezintă o istorie care ilustrează a doua parte a versetului patruzeci din Daniel capitolul unsprezece. Când recunoaște acest lucru, el vede apoi că ceea ce adaugă versetul zece la versetul patruzeci este că, atunci când Uniunea Sovietică a fost măturată în 1989, împăratul de la miazănoapte s-a suit numai până la fortăreața lui („gâtul”). Dar un student al profeției nu ar ști ce indica aceasta până când nu ar vedea Isaia capitolul opt, versetul opt. Atunci ar avea autoritatea profetică de a identifica faptul că toate cele trei versete sunt legate între ele printr-o expresie care este folosită numai de trei ori în Biblie.

Studentul ar avea atunci nevoie de o a doua mărturie că cele trei ocazii în care expresia „se va revărsa și va trece mai departe” apare în Biblie constituie o repetare intenționată. A doua mărturie a acestui fapt este stabilită prin aceea că toate cele trei versete (mărturii) identifică un împărat de la miazănoapte care atacă un împărat de la miazăzi. Împreună, cele trei mărturii, care sunt confirmate ca fiind aceeași istorie simbolică prin două tipuri de mărturii interne, îl conduc pe studentul profeției să așeze apoi toate cele trei versete unul peste altul, într-o manieră „rând peste rând”. Acea aplicare extinde conținutul versetelor, care înfățișează lupta dintre un împărat de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi.

Isaia, capitolul șapte, versetele opt și nouă, oferă cheia pentru dezlegarea enigmei privitoare la ceea ce reprezintă „fortăreața” din versetul zece, căci cuvântul ebraic pentru „fortăreață” este și „fortăreața” în care a intrat împăratul de la miazăzi în versetul șapte al capitolului unsprezece. „Fortăreața” este tradus de asemenea prin „tărie” în expresia „sanctuarul tăriei” din versetul treizeci și unu al lui Daniel, capitolul unsprezece. Astfel, cele două versete (șapte și treizeci și unu) oferă doi martori că „fortăreața” este capitala unui regat sau un rege. Odată ce acest fapt este întemeiat pe doi martori (amândoi în capitolul unsprezece), atunci ceea ce Isaia identifică în pasajul său criptic din capitolul șapte, versetele opt și nouă, când el stabilește, prin doi martori interni, că fortăreața este capitala unui regat sau regele regatului, stabilește că, înainte de 1989, Uniunea Sovietică, a cărei capitală era Rusia, cu orașul-capital al Rusiei, Moscova, avea drept cap pe Mikal Gorbachev. Nu este o întâmplare că trăsătura vizuală distinctivă a lui Gorbachev era fruntea sa.

Rând după rând, concluzia acestei aplicări îi subliniază importanța când afirmă: „Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi statorniciți.” Iisus a zis: „O, nepricepuților și înceți la inimă a crede toate câte au vorbit prorocii.” [Vezi Luca 24:25] Ezra a scris: „Și s-au sculat dis-de-dimineață și au ieșit în pustia Tecoa; și, pe când ieșeau, Iosafat a stat și a zis: Ascultați-mă, Iuda, și voi, locuitori ai Ierusalimului; Credeți în Domnul Dumnezeuul vostru și veți fi statorniciți; credeți pe prorocii Săi și veți propăși.” [Vezi 2 Cronici 20:20] De șapte ori, în cartea Apocalipsei, se dă porunca de a auzi. „Cine are urechi de auzit, să audă ce zice Duhul către Biserici.”

A fi statornicit înseamnă a fi între fecioarele înțelepte, căci nebunii sunt zăbavnici cu inima să creadă pe proroci. Cei înțelepți cred ceea ce Dumnezeu a vorbit prin prorocii Săi și sunt întăriți și propășesc, căci aud ceea ce Duhul zice Bisericilor. Identificarea Rusiei și războiul pe care ea l-a început în 2014 împotriva Ucrainei îi statornicesc pe cei care sunt ucenici înțelepți ai profeției, în perioada când Hristos desigilează chiar acel adevăr.

Acel adevăr a ajuns în istorie în 2014, care este după 2001 și, prin urmare, se află în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În anul următor, 2015, cel mai bogat președinte, care este al șaselea președinte de la timpul sfârșitului din 1989, a început să-i provoace pe globaliști. Versetul zece identifică istoria anului 1989, dar stabilește, de asemenea, Rusia drept „fortăreața”, iar în următoarele două versete, Rusia va începe a doua bătălie a războaielor prin interpuși, iar Putin va câștiga acea bătălie. Adevărul versetelor este desigilat atunci când istoria pe care o reprezintă se împlinește.

Daniel stă în partea lui de moștenire și în locul lui. Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie înțelese. Ele se interpretează una pe cealaltă. Ele dau lumii adevăruri pe care toți ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie o mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor lămuri de la sine. Colecția Kress, 105.

Profeția versetelor unsprezece și doisprezece este desigilată prin împlinirea ei istorică în vremea sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, însă, „rând peste rând”, mai există un alt fapt important legat de aceste versete. Pentru ca studentul profeției să aducă împreună cele trei pasaje despre „revărsare și trecere peste”, studentul trebuie, de asemenea, să aducă în linia profetică și

profeția celor șaiszeci și cinci de ani. Profeția celor șaiszeci și cinci de ani marchează începutul celor două profeții de câte două mii cinci sute douăzeci de ani și identifică faptul că ele încep la o distanță de patruzeci și șase de ani una de cealaltă. Prin identificarea celor șaiszeci și cinci de ani la început, ea identifică, de asemenea, faptul că Alpha și Omega aveau să producă șaiszeci și cinci de ani la sfârșit.

Cei șaiszeci și cinci de ani, atât la început, cât și la sfârșit, poartă fiecare amprenta a trei borne profetice. Prima a fost 742 î.Hr., apoi, nouăsprezece ani mai târziu, 723 î.Hr., iar apoi, patruzeci și șase de ani mai târziu, 677 î.Hr. Aceste trei borne profetice sunt reprezentate la sfârșit prin 1798, 1844 și 1863. Perioada de patruzeci și șase de ani de la început (Alfa) reprezintă călcarea în picioare a templului și a oștirii, iar cei patruzeci și șase de ani de la sfârșit (Omega) reprezintă restaurarea sanctuarului și a oștirii, când Solul Legământului (care este, de asemenea, Alfa și Omega) avea să intre deodată în templul pe care Îl ridicase în cei patruzeci și șase de ani dintre 1798 și 1844.

Cei patruzeci și șase de ani, precedați de nouăsprezece ani, în vremea când Isaia a rostit profeția, în anul 742 î.Hr., reprezintă, la încheierea lor, patruzeci și șase de ani, care sunt apoi urmați de nouăsprezece ani, într-un tipar chistic. Cei nouăsprezece ani dintre 1844 și 1863 oferă o ilustrare a intențiilor lui Hristos pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, intenții care au rămas neîmplinite din pricina răzvrătirii care a avut loc în acea istorie. Lucrarea care i se cere unui student al profeției, pentru a împărți drept Cuvântul adevărului cu privire la versetele zece până la doisprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel, nu doar stabilește (dacă crezi) că Rusia ar iniția un război în Ucraina în 2014, ci și că războiul ar fi inițiat în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Oricât de importantă ar fi istoria profetică reprezentată în versete, istoria în care este desigilat adevărul acelei istorii înseși este, de asemenea, reprezentată de istoria celor nouăsprezece ani dintre 1844 și 1863.

1844 identifică sosirea celui de-al treilea înger și prefigurează sosirea celui de-al treilea înger la 11 septembrie 2001. 1863 reprezintă răzvrătirea simbolizată prin reconstruirea Ierihonului. Piatra de hotar a anului 1863 prefigurează, de asemenea, ascultarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt folosiți pentru a „dărâma zidurile Ierihonului”, la legea duminicală ce urmează să vină în curând. În versetele pe care le avem în vedere, versetul șaisprezece reprezintă legea duminicală în Statele Unite. Versetul unsprezece marchează perioada de la 2014 până la victoria finală a lui Putin. Versetele identifică începutul celui de-al doilea război prin interpuși, care este urmat de al treilea război prin interpuși, așa cum este reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece.

Punând laolaltă versetul doi cu versetele unsprezece și doisprezece, identificăm războiul ucrainean care a început în 2014, urmat apoi de campania prezidențială din SUA din 2015 și de alegerea ulterioară, în 2016, a celui mai bogat președinte. Versetul doisprezece este urmat de represaliile ultimului președinte înainte de legea duminicală, în cel de-al treilea război prin interpuși. Al doilea război prin interpuși, care este bătălia de la graniță, a început chiar înainte de alegerea celui de-al șaselea și celui mai bogat președinte.

În istoria cuprinsă între 1844 și 1863, cele două lemne din Ezechiel urmau să fie îmbinate. Îmbinarea lor reprezenta unirea divinității și umanității, care este lucrarea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. În 1844 a sosit al treilea înger și a desigilat lumina asociată cu sanctuarul ceresc, cu legea lui Dumnezeu, cu Sabatul și cu al treilea înger. În 1849, Domnul Și-a întins mâna a doua oară ca să adune turma risipită, care fusese împrăștiată în urma Marii Dezamăgiri. În 1850, El Și-a călăuzit poporul să pregătească a doua diagramă a lui Habacuc, pentru a ilustra grafic mesajul pe care poporul Său trebuia să-l proclame, în timp ce îi conducea să "doboare zidurile Ierihonului". Acea diagramă includea "cele șapte vremi", la fel ca "diagrama veche".

În 1856, El a desigilat lumina care avea să pecetluiască poporul Său, înaintea „Bătăliei de la Ierihon”. Acea lumină a fost un spor al primei lumini pe care Alfa și Omega i-o descoperiseră lui William Miller. Era lumina „celor șapte vremi”, așa cum a fost în mod repetat reprezentată în străvechea Bătălie de la Ierihon. Lumina care avea să pecetluiască poporul Său a fost, de asemenea, solia laodiceană care avea să-i trezească și să-i readucă iarăși la experiența Filadelfiei. Acea ultimă lumină a fost un spor al primei lumini, dar poporul Său a neglijat lumina și, implicit, a ales să răătăcească în pustia Laodiceei. 1844, 1849, 1850, 1856 și 1863 reprezintă cinci repere care se regăsesc în istoria de la 11 septembrie 2001 până la apropiata lege duminicală.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Ierihonul era bine închis din pricina copiilor lui Israel: nimeni nu ieșea și nimeni nu intra. Și Domnul a zis lui Iosua: „Iată, am dat în mâna ta Ierihonul, pe împăratul lui și pe vitejii lui. Voi să înconjurați cetatea, toți bărbații de război, dând ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile. Și șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe din coarne de berbec; iar în ziua a șaptea să înconjurați cetatea de șapte ori, și preoții să sune din trâmbițe. Și se va întâmpla că, atunci când vor suna îndelung din cornul de berbec și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată un mare strigăt; și zidul cetății va cădea la pământ, iar poporul se va sui, fiecare drept înaintea lui.” Atunci Iosua, fiul lui Nun, a chemat pe preoți și le-a zis: „Luați chivotul legământului și șapte preoți să poarte șapte trâmbițe din coarne de berbec înaintea chivotului Domnului.” Și a zis poporului: „Treceți înainte și înconjurați cetatea, iar cei înarmați să treacă înaintea chivotului Domnului.” Și s-a întâmplat că, după ce Iosua a vorbit poporului, cei șapte preoți care purtau cele șapte trâmbițe din coarne de berbec au trecut înaintea Domnului și au sunat din trâmbițe; iar chivotul legământului Domnului venea după ei. Bărbații înarmați mergeau înaintea preoților care sunau din trâmbițe, iar ariergarda venea după chivot, preoții mergând înainte și sunând din trâmbițe. Și Iosua poruncise poporului, zicând: „Să nu strigați și să nu faceți niciun zgomot cu glasul vostru, nici să nu iasă vreun cuvânt din gura voastră până în ziua când vă voi spune: «Strigați!» Atunci să strigați.”

Astfel, chivotul Domnului a înconjurat cetatea, ocolind-o o dată; apoi au intrat în tabără și au rămas în tabără peste noapte. Iosua s-a sculat dis-de-diminează, iar preoții au luat chivotul Domnului. Și șapte preoți, purtând șapte trâmbițe din coarne de berbec înaintea chivotului Domnului, mergeau neîncetat înainte și sunau din trâmbițe; iar oamenii înarmați mergeau înaintea lor; dar ariergarda venea după chivotul Domnului, în timp ce preoții mergeau și sunau din trâmbițe. A doua zi au înconjurat cetatea o dată și s-au întors în tabără; astfel au făcut timp de șase zile. Și s-a întâmplat că, în a șaptea zi, s-au sculat devreme, pe la revărsatul zorilor, și

au înconjurat cetatea în același fel de șapte ori: numai în ziua aceea au înconjurat cetatea de șapte ori. Și s-a întâmplat că, la a șaptea oară, când preoții au sunat din trâmbițe, Iosua a zis poporului: „Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea.”

Și cetatea va fi dată nimicirii, ea și tot ce este în ea, pentru Domnul; numai Rahav, desfrânata, va trăi, ea și toți cei ce sunt cu ea în casă, pentru că a ascuns pe soliile pe care le-am trimis. Iar voi, ferți-vă cu orice preț de lucrul dat nimicirii, ca nu cumva să vă dați și voi nimicirii când veți lua din lucrul dat nimicirii și să faceți tabăra lui Israel o nimicire și s-o tulburați. Dar tot argintul și aurul și vasele de aramă și de fier sunt închinare Domnului: ele să intre în vistieria Domnului. Poporul a strigat deci, când preoții au sunat din trâmbițe; și s-a întâmplat că, atunci când poporul a auzit sunetul trâmbiței și poporul a scos un mare strigăt, zidul s-a prăbușit de tot, astfel încât poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea lui, și au luat cetatea.

Și au nimicit cu desăvârșire tot ce era în cetate, și bărbat, și femeie, și tânăr, și bătrân, și bou, și oaie, și măgar, cu ascuțișul sabiei. Dar Iosua le spusese celor doi bărbați care iscodiseră țara: „Intrați în casa curvei și scoateți de acolo pe femeia aceea și tot ce este al ei, așa cum i-ați jurat.” Și tinerii care fuseseră iscoade au intrat și au scos afară pe Rahab, și pe tatăl ei, și pe mama ei, și pe frații ei, și tot ce avea; au scos afară toate rudele ei și i-au așezat în afara taberei lui Israel. Și au ars cetatea cu foc și tot ce era în ea; numai argintul, aurul și vasele de aramă și de fier le-au pus în vistieria Casei Domnului. Iar Iosua a lăsat cu viață pe Rahab, curva, și casa tatălui ei, și tot ce avea; și ea a locuit în Israel până în ziua de astăzi, pentru că ascunsese pe solii pe care îi trimisese Iosua să iscodească Ierihonul. Și Iosua i-a pus atunci sub jurământ, zicând: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta, Ierihonul; pe întâiul lui născut îi va pune temelia și pe fiul lui cel mai tânăr îi va așeza porțile.” Astfel Domnul a fost cu Iosua; și faima lui s-a răspândit în toată țara. Iosua 6:1–27.